

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рж1 р 28/2023
19.12.2023. године
Београд

Врховни суд, судија Драгана Маринковић, у поступку заштите права на суђење у разумном року, предлагача АА, ББ и ВВ, свих из ..., које заступа пуномоћник Анита Турковић, адвокат из ..., одлучујући о жалби предлагача изјављеној против решења Апелационог суда у Крагујевцу Р4 р 5/23 од 27.10.2023. године, дана 19.12.2023. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБИЈА СЕ као неоснована жалба предлагача и **ПОТВРЂУЈЕ** решење Апелационог суда у Крагујевцу Р4 р 5/23 од 27.10.2023. године.

ОДБИЈА СЕ захтев предлагача за накнаду трошкова другостепеног поступка.

Образложење

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Р4 р 5/23 од 27.10.2023. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор предлагача којим су тражили да се утврди да им је повређено право на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1349/21. Ставом другим изреке, одбијен је захтев подносилаца приговора за накнаду трошкова поступка.

Против наведеног решења предлагачи су благовремено изјавили жалбу из свих законом прописаних разлога.

Одлучујући о жалби предлагача на основу члана 18. Закона о заштити права на суђење у разумном року („Службени гласник РС“ број 40/15 и 92/23) и члана 30. став 2. Закона о ванпарничном поступку, Врховни суд је испитао побијано решење применом члана 386. у вези члана 402. Закона о парничном поступку и нашао да жалба предлагача није основана. На основу члана 16. став 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року о жалбама је одлучивао судија одређен годишњим распоредом послова.

У поступку доношења побијаног решења нема битних повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. ЗПП, на које Врховни суд пази по службеној дужности.

Према разлозима побиијаног решења, поступак у овој парници започет је тужбом ради накнаде штете – исплате изосталих зарада због онемогућавања тужиоцима да раде код тужене, која је поднета 28.09.2017. године. У поступку је донета првостепена пресуда 09.05.2019. године, која је укинута одлуком другостепеног суда од 13.07.2020. године и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење. У поновном поступку првостепени суд је донео пресуду 19.01.2021. године, а другостепени суд је одлуку о изјављеној жалби донео 21.01.2022. године, којом је потврђена првостепена пресуда. Подносиоци приговора, тужиоци у тој парници су 28.02.2022. године, поднели предлог за понављање поступка пред првостепеним судом, а затим су дана 07.03.2022. године, поднели и допуну предлога за понављање поступка. Предлог за понављање поступка је достављен противној страни и ради одлучивања о истом је заказано и одржано рочиште пред првостепеним судом 16.09.2022. године и предмет је експедован другостепеном суду на одлучивање о изјављеном предлогу, који је својом одлуком Гж1 1349/21 од 01.06.2023. године, одбио предлог тужилаца за понављање поступка. Предлагачи су 13.06.2023. године, преко адвоката за кога није достављено пуномоћје за предузимање парничних радњи доставили предлог за понављање поступка, а затим и допуну предлога 13.09.2023. године. Тужиоци су преко пуномоћника дана 08.08.2023. године, доставили другостепеном суду поднесак са урегенцијом да се одлучи о предлогу за понављање поступка од 13.06.2022. године са допуном од 13.09.2022. године.

Полазећи од наведеног, побиијаним решењем је одбијен приговор предлагача за утврђење да им је повређено право на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1349/21, јер укупно трајање поступка до правноснажног окончања у трајању од 5 година није неприхватљиво дуг период с обзиром на стандарде разумног рока који су прихваћени у пракси Уставног суда РС, као и Европског суда за људска права. О предлогу за понављање поступка је већ одлучено (одлука Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1349/21 од 01.06.2023. године), па наводи изнети у приговору да другостепени суд није о предлозима за понављање поступка одлучио, не утиче на изнети закључак да у наведеном предмету Апелационог суда у Крагујевцу нема повреде право на суђење у разумном року.

Врховни суд налази да је првостепени суд анализирајући дужину трајања поступка у целини и све околности конкретног случаја поводом поднетог предлога за понављање правноснажног окончања поступка, правилно закључио да предлагачима није повређено право на суђење у разумном року у предмету Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1349/21.

Одредбом члана 32. став 1. Устава Републике Србије („Службени гласник РС“ број 98/2006), прописано је да свако има право да му независан, непристрасан и законом већ установљен суд, правично и у разумном року, јавно расправи и одлучи о његовим правима и обавезама, основаности сумње која је била разлог за покретање поступка, као и оптужбама против њега.

Одредбом члана 6. став 1. Европске конвенције за заштиту људских права и основних слобода („Службени лист СЦГ“ – Међународни уговори, бр. 9/2003, 5/2005 и 7/2007), („Службени гласник РС“ – Међународни уговори, бр. 12/2010 и 10/2015), између осталог, прописано је да свако, током одлучивања о његовим грађанским правима и обавезама или о кривичној оптужби против њега има право на правичну

јавну расправу у разумном року пред независним и непристрасним судом образованим на основу закона.

Одредбом члана 4. Закона о заштити права на суђење у разумном року, прописано је да при одлучивању о правним средствима којима се штити право на суђење у разумном року уважавају се све околности предмета суђења, пре свега сложеност чињеничних и правних питања, целокупно трајање поступка и поступање суда, јавног тужилаштва или другог државног органа, природа и врста предмета суђења или истраге, значај предмета суђења или истраге по странку, понашање странака током поступка, посебно поштовање процесних права и обавеза, затим поштовање редоследа решавања предмета и законски рокови за заказивање рочишта и главног претреса и израду одлука.

Разумна дужина трајања судског поступка представља оптимално потребно време да се одлучи о праву странака које је спорно да би се отклонила неизвесност, а странка добила сазнање да ли јој спорно право припада или не, чиме се обезбеђује правна сигурност странака. Међутим, оптимално потребно време за окончање поступка је релативно јер се процењује у сваком конкретном случају и оцена суда обухвата целокупан судски поступак до изјављивања приговора.

Полазећи од наведених материјално-правних одредби у контексту утврђеног, Врховни суд налази да је првостепени суд одлучујући о приговору предлагача правилно оценио све утврђене чињенице и приликом доношења побијаног решења узео у обзир све наведене околности. О предлогу тужилаца за понављање поступка од 28.02.2022. године одлучено је 01.06.2023. године и предмет је експедован првостепеном суду 06.06.2023. године. Предлагачи у жалби указују да је побијаним решењем узет у обзир период трајања целокупног поступка, а требало је оценити трајање поступка по предлогу за понављање правноснажно окончаног поступка од када је поднет први предлог 28.02.2022. године, будући да исти није окончан по предлозима за понављање поступка од 13.06.2022. и 13.09.2022. године. Међутим, изнети наводи су такође били предмет правилне оцене првостепеног суда приликом одлучивања о поднетом приговору у предмету Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 1349/21.

Из изнетих разлога, применом члана 17. став 1. и члана 18. Закона о заштити прав на суђење у разумном року одлучено је као у изреци.

Предлагач нису успели са жалбом, па им нису досуђени трошкови поступка применом члана 153. став 1. и 154. ЗПП у вези члана 30. Закона о ванпарничном поступку.

СУДИЈА
Драгана Маринковић, с.р.

Поука о правном леку:

Против овог решења није дозвољена жалба.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић